

Gehoord en gezien

Het klotsende water, de warmte van de zon, m'n dansende haren in de wind en een paar zeilboten op de Kagerplas maken me gelukkig. De lijnen, van de aan wal liggende boten, tikken tegen de masten. Zeilen geeft mij een gevoel van vrijheid. In het water zijn geeft mij een gevoel van vrijheid. Jarenlang was er een droom van een woonboot. Verlangen naar vrijheid.

Sinds het telefoontje van de verpleegkundige, een paar dagen geleden, heb ik een knagende pijn in mijn buik. De gezondheid van m'n moeder is instabiel. Mijn systeem staat daardoor 'aan'. Het verlangen om weer tot mezelf te komen brengt me bij deze plek. Al mijmerend stel ik mezelf de vraag: 'welk verlangen ligt er onder deze pijn en vraagt om gehoord en gezien te worden door mij?'

M'n herinneringen nemen me mee naar mijn puberjaren. Tijdens 3 vaste dagelijkse maaltijden zaten wij op een vaste plek aan tafel in de eetkamer. Ik keek dan altijd naar buiten. Verlangend naar buiten. Verlangend naar vrijheid. Wat was er een verlangen om mijn vleugels te mogen uitslaan in wie ik was. Ik had echter als kind en als tiener vooral machteloos te gehoorzamen. Verlangen. Vrijheid. Gemis.

Opgroeien in een emotioneel verarmd gezin kan een diep gemis met zich meebrengen. Een gemis aan veiligheid, geborgenheid, bevestiging, steun, koestering, liefde, troost... De pijn van dat gemis is geen fijn gevoel en daarom willen we dat zo snel mogelijk wegwerken. In het dagelijkse leven is er genoeg voorhanden om die pijn ogenschijnlijk te stillen met schermtijd, werk, eten, drank....

Maar kunnen we het ook uithouden bij de pijn van het niet ingevulde verlangen? En diep luisteren naar wat dit gemis ons te leren heeft? Luisteren welke pijn in ons gehoord en gezien wil worden?

In de stilte, genietend van het weidse uitzicht, ontstond er, als vanzelf, een heldere ruimte van vrijheid in me. Als kind voelde ik me verantwoordelijk om voor m'n moeder te zorgen. Maar ik was niet verantwoordelijk.

Ons verlangen en gemis, ook die vanuit onze kinderjaren, kunnen ons *juist* in beweging brengen. Een beweging naar thuiskomen bij onszelf. Een beweging van het ontwikkelen van vrede in ons hart. Een beweging, door de pijn heen, naar een onuitputtelijke bron van liefde. Want zijn we daarvoor niet op aarde: leren om onszelf en een ander lief te hebben?

